

Jo procuro escoltar

Sóc llevadora. Durant dues dècades vaig treballar a un hospital i porto setze anys exercint com a llevadora d'atenció primària a un centre de salut d'Alhaurín de la Torre, un poble que està molt a propet de Màlaga.

24/06/2009

El treball d'una llevadora és molt variat: cal fer controls durant l'embaràs, fer classes de preparació abans i després del part, visitar la mare abans que doni llum, etc. Jo, a

més, tinc una consulta per a persones interessades a conèixer els mètodes naturals de planificació familiar.

En el meu camp professional hi ha molta confusió, encara que personalment, gràcies a Déu, per la formació cristiana que em van donar els meus pares i per la formació que rebo a l'Opus Dei –sóc agregada-, tinc l'alegria de poder aportar un xic d'esperança a moltes persones que vénen a la consulta en situacions veritablement angoixants.

De vegades vénen mares psíquicament destrossades perquè, aconsellades malament, han realitzat un avortament voluntari en un moment de confusió. El remordiment per haver fet una cosa així és com una llosa terrible que les va aixafant interiorment, dia darrere dia, i que els agullona la consciència sense parar: “No m'ho perdono. No m'ho

perdonaré mai”, em deia una dona fa poc, plorant desconsoladament.

Jo procuro escoltar-les i consolar-les, i com en la majoria dels casos solen ser persones creients que s'han allunyat de Déu, per ignorància o per qualsevol altra causa, les animo a tornar a Ell, a acudir al seu perdó, i a confessar-se, perquè estic convençuda – ho he vist en tants i tants casos!- que només quan se saben perdonades i reconciliades amb Déu poden perdonar-se i reconciliar-se amb si mateixes, i recobrar l'esperança.

Sé el que passa...

Tot sovint em conviden a parlar sobre aquestes qüestions en taules rodones o centres de salut. Encara que no em sobra el temps, jo procuro acudir sempre que puc, perquè sé què passa.

El que passa és que sempre, a l'acabar, sol haver una dona que em demana que xerrem personalment d'una qüestió privada. L'última vegada que vaig estar en un col·loqui parlant de l'avortament, se'm va acostar una noia jove que em va dir que, encara que ja tenia cita en una clínica avortista, volia parlar amb mi abans d'anar-hi.

La vaig escoltar durant molta estona, en silenci, deixant que s'esplaiés; i al final li vaig dir que comprenia molt bé la situació tan difícil en què es trobava, però que no tenia més remei que dir-li que la solució que havia triat era... la pitjor de totes. Li vaig aconsellar que demanés fortalesa a sant Josepmaria i que es decidís a tenir aquell fill.

Durant un temps no vaig saber res d'ella, fins que després em vaig assabentar que no només va tenir aquell fill, sinó dos més, i que arran

d'allò va decidir reprendre de nou la seva vida cristiana. Ara és una mare de família nombrosa que acudeix als mitjans de formació cristiana de l'Opus Dei.

Més teva que meva

Gràcies a Déu, aquests casos no són fets aïllats. L'altre dia va entrar una pacient per la porta, de qui recordava vagament la seva cara, amb una nena de cinc dies als braços.

-Agafa-la –em va dir- aquí tens a la teva nena. Te l'he portat perquè la coneguis, ja que és més teva que meva...

Pocs després vaig recordar qui era. Era una noia jove amb qui havia estat parlant llargament mesos enrere. Havia vingut a la consulta decidida a avortar: tan decidida, que ja tenia la maleta feta per a anar-se

de casa amb el seu fill petit,
abandonant al seu marit.

Vaig procurar transmetre-li
confiança en Déu i en ella mateixa. I
li vaig dir que aquell fill, que ara veia
com un obstacle pels seus plans
personals, seria, per contra, la gran
solució per a totes les seves
dificultats. I li vaig assegurar que si
s'abandonava a les mans de Déu, Ell
l'ajudaria.

-Tenies raó. Déu m'ha ajudat. I com!
Tots els problemes que tenia amb el
meu marit se m'han solucionat; i a
més està com boig amb la seva nena.

No sempre són les mares que vénen
a la consulta. En una ocasió se'm va
presentar un senyor demanant-me
informació perquè la seva dona
pogués avortar. Jo li vaig dir que la
meva feina professional consisteix a
portar vides al món i no a eliminar-
les. Es va empipar amb mi i se'n va
anar.

Al poc temps va tornar a veure'm, insistint en la seva petició amb maneres molts lletges. Va ser una situació més tibant i violenta encara que la primera, perquè no vaig tenir més remei que plantar-li cara, educadament, però amb claredat, i dir-li que amb mi s'havia equivocat de porta. Em va insistir amb duresa i acritud; i jo li vaig tornar a dir que les meves mans només treballaven per a la vida i mai per a la mort. No el vaig convèncer. Va ser una conversa tan desagradable que quan va tancar la porta de la consulta em tremolaven les mans.

Pocs dies després va tornar de nou. Només veure'l, em vaig angoixar, fins que em va explicar que venia per demanar-me disculpes per les estones dolentes que m'havia fet passar, i que desitjava agrair-me que li hagués parlat amb tanta claredat.

- I la seva dona?

- Ah, molt bé. Està molt contenta des que hem decidit seguir endavant amb l'embaràs.

Comportaments heroics

Sovint veig comportaments que no dubto a qualificar d'heroics, com el d'una mare embarassada que ja tenia un fill amb síndrome de *Down*. La vaig ajudar tot el que vaig poder en aquest segon embaràs, que va ser molt complicat. Es va negar en tot moment a fer-se proves que no fossin les habituals, perquè havia decidit acceptar amb alegria el fill que Déu li manés, sa o malalt.

Vaig tenir l'alegria de tocar per primera vegada el seu fill, que va néixer per cesària: era un nen preciós, perfectament sa, a qui no vaig tornar a veure fins set anys després, passejant pel carrer.

-Mira –li va dir la mare al nen– aquesta senyora és la primera

persona que et va agafar en braços quan vas néixer.

-Ah si? És aquesta per qui em demanes que resi sempre?

Circumstàncies dramàtiques

Moltes vegades es presenten joves en circumstàncies dramàtiques. Un cop va venir una noia que em va dir que el pare del nen que esperava tenia Sida. Ella s'havia quedat embarassada pensant, equivocadament, que això podia ajudar-lo, i fins i tot se n'havia anat a una altra ciutat a viure amb ell. Però quan el futur pare es va assabentar de la seva situació, va decidir abandonar-la. I ara es trobava sola, abandonada per tothom, molt confusa i plantejant-se avortar. I no volia fer-se cap test per a saber sí havia contret la malaltia. L'única cosa que feia era plorar.

La varem ajudar tot el que vam poder, el metge de capçalera, la pediatra i jo; i va tenir una nena perfectament sana, que em porta de tant en tant, dient-me: “Agafa-la, aquí tens la teva nena, te la porto perquè la vegis”. Ara ha refet la seva vida; s'ha casat; ha tingut un altre fill, i agraeix a Déu que l'ajudéssim a ser mare en aquells moments terribles.

-“Si no arribeu a fer el que vàreu fer-
sol dir-me- hauria quedat marcada
per a tota la vida”.